

**SAMPLER
SÈRIES**

18 DE GENER

SALA 3 TETE MONTOLIU'

**AFTER MARYANNE
AMACHER
THOMAS ANKERSMIT**

PROGRAMA DE MÀ

MARIA W. HORN
(Estocolm, 1989) - 40'

THOMAS ANKERSMIT
(Leiden, Països Baixos 1979)

PERCEPTUAL GEOGRAPHY

(2021) - 40'

MARIA W. HORN, ELECTRÒNICA

THOMAS ANKERSMIT, SINTETITZADOR MODULAR

COMENTARI

per **Ismael G. Cabral**

Proeses otoacústiques

Des de fa uns quants anys, *Sampler Sèries* transita per la història de la música recent serpentejant hàbilment entre els marges i allò canònic, explorant fronteres i propiciant l'escolta allà on altres programacions no arriben (o no gosen arribar). El programa doble d'aquesta tarda, *After Maryanne Amacher* (1938-2009), n'és paradigmàtic. S'hi invoca la figura de la compositora i investigadora nord-americana (en aquesta artista, totes dues dimensions van cobrar una importància idèntica). Una creadora que va concentrar la seva activitat en la fenomenologia dels esdeveniments sonors, tot concebant peces que dialoguessin acústicament amb l'espai arquitectònic on es difonien, però que també ho fessin amb la pròpia percepció profunda dels oients. Va treballar amb profusió sobre les anomenades manifestacions otoacústiques, més comunament conegudes com a distorsions auditives, uns jocs espacials i a escala coclear que va portar, dins d'allò científicament conegut en el seu context, a la dimensió més gran possible.

Per evocar la seva figura, Maria W Horn (1989) i Thomas Ankersmit (1979) proposaran l'audició de dues creacions electròniques recents: la primera, més en l'esperit reflexivoestètic d'Amacher; la segona, més fidelment indagatòria en l'àmbit de les seves inquietuds. L'artista sonora sueca és afí a la generació d'obres de caràcter processual en les quals acostuma a partir d'elements mínims i des d'una tímbrica que inspecciona les propietats espectrals del so, en què les seves conclusions tenen poc (o res) a veure amb l'acadèmica escola francesa que tan bé representa Tristan Murail. Horn és una compositora que busca cisellar espais auditius a partir d'estructures aparentment senzilles, cosa que la connecta amb tota una nova fornada en què sobresurten noms com Sarah Davachi, Catherine Lamb (l'obra de la qual podrem escoltar en una propera estació d'aquest cicle) i Kali Malone, entre d'altres. En la seva manera d'esculpir el seu toc, hi ha –i ja es pot anticipar– un gust indissimulat per la confortabilitat de l'embolcall que atresora les seves disquisicions tècniques, cosa que l'aparta tant de l'àmbit de l'experimentalisme més militant com, també, i a causa d'aquest pensament profund i ben ajustat al seu temps, de concomitàncies amb l'*ambient* i altres derivades de la *new music* més conservadora.

La idea de geografia perceptiva (*Perceptual geography*) és un concepte desenvolupat per Amacher, que es va trobar l'any 2003 amb Ankersmit i el va familiaritzar amb el sonar rudimentari de l'històric sintetitzador Serge Modular (desenvolupat al començament de la dècada de 1970 pel també compositor Serge Tcherepnin). A partir d'aquest element, desplega una palpitant cerimònia de la confusió en què les exhalacions de la vetusta màquina es mimetitzen amb allucinacions auditives (hi ha moments en què, segons la predisposició, els sons semblarà que emanen de les nostres orelles).

Aquesta cartografia sonora es descargola mitjançant greus cavernosos, textures crues i sirenes repiquetejants. El viatge no és senzill, però sí poderosament atractiu per la possibilitat d'establir un contrapunt inèdit entre la realitat sònica imposada pel creador neerlandès i la incontrolada resposta fisiològica que podrà provocar en nosaltres. Però més enllà del que és purament vivencial, una obra com *Perceptual geography* (2021) demostra molt ràpidament la meticulositat amb què ha estat concebuda i el seu afany per ubicar-se com un capítol més, i molt notable, en la història de la música d'avantguarda (reivindiquem sense embuts el terme), i es troba en algun lloc entre les bel·licoses crepitacions de *La légende d'Eer*, de Iannis Xenakis, i el descens abissal a les catacumbes del so de la *Trilogie de la Mort*, d'Éliane Radigue, compositora, per cert, també present en aquest fil faust que, aquesta temporada, ens llança el cicle que acull aquest concert-

instal·lació (si pensem que tant Horn com Ankersmit també hauran d'entomar la resposta ambiental d'aquesta Sala 3 de L'Auditori) i que dona sentit a aquestes lletres.

AMB EL SUPORT DE

B Sabadell
Fundació